

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114220987
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8114220987.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobcu: A. R., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v K., na ul. O. č. XXXX/X, právne zastúpeného: KAIFER advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Košiciach, na ul. Fibichovej č. 11, IČO: 36 861 561, proti žalovanému: Obec Lemešany, so sídlom v Lemešanych č. 186, IČO: 00 327 344, právne zastúpenému: PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s r.o., so sídlom v Prešove, na ul. Masarykovej č. 13, IČO: 36 492 086, o zaplatenie 4.500 eur s príslušenstvom, o odvolaniach strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 17.10.2019 č.k. 9C 195/2014-363 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 06.12.2019 č.k. 9C 195/2014 - 397 takto

rozhodol:

Odmieťa odvolanie žalovaného proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 4.500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Mení rozsudok v spojení s opravným uznesením v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.500 eur od 12.07.2014 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobcovi sa priznáva náhrada trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalovaný je povinný zaplatiť znalcovi Ing. S. A. náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času v rozsahu 100 %.

Žalovaný je povinný zaplatiť znaleckému ústavu Technická univerzita v Košiciach, IČO: 00 397 610, znalečné v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením návrh na prerušenie konania zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.500 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 12.07.2014 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania žalobu zamietol. Žalovaného zaviazal na náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 77,86 %. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť znalcovi Ing. S. A. náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času v rozsahu 88,93 %. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť znalcovi Ing. S. A. náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času v rozsahu 11,07 %. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť znaleckému ústavu znalečné v rozsahu 88,93 %. Žalobcu zaviazal povinnosťou zaplatiť znaleckému ústavu znalečné v rozsahu 11,07 %.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázanú skutočnosť, podľa ktorej medzitimným rozsudkom zo dňa 19.02.2015 č.k. 9C 195/2014 - 52 bolo rozhodnuté, že právo žalobcu na náhradu za neoprávnené užívanie nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. F., zapísanej na LV č. XXX ako parcela č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 1000 m² žalovaným je dané. V dôsledku odvolania podaného žalovaným vo veci rozhodoval Krajský súd v Prešove a rozsudkom zo dňa 29.10.2015 č.k. 7Co 174/2015-96 medzitimný rozsudok potvrdil. Predmetom konečného rozhodnutia tak teda ostalo iba určenie výšky bezdôvodného obohatenia. Otázkou základu nároku z hľadiska premlčania už nebolo možné sa zaoberať, nakoľko sa s ňou prvoinštančný súd v medzitimnom rozsudku zaoberal a odvolací súd, aj keď zaujal iný názor, rozsudok ani čiastočne nezmenil. Základ nároku žalobcu je tak daný za celé ním požadované obdobie. V tejto súvislosti sa argumentačne poukázalo na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo 4563/2010, 25Cdo 2813/2006 a 25Cdo 1442/2018.

3. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia, žalobca požadoval sumu 1,50 eur za m² za jeden rok. Žalovaný s týmto nesúhlasil, a preto sa vec stala predmetom znaleckého dokazovania. Žalobca predložil znalecký posudok č. 149/2015 Ing. P. Z., ktorý sa však k výške primeranej ceny nájmu za obdobný pozemok nevyjadril. Určil len všeobecnú hodnotu pozemku vo výške 28 600 eur.

4. Následne do konania pribratý znalec Ing. S. A. stanovil v znaleckom posudku č. XXX/XXXX všeobecnú hodnotu nájmu za užívanie nehnuteľnosti za obdobie od 01.07.2011 do 30.06.2014 v celkovej výške 3.960 eur. Voči tomuto posudku namietal predovšetkým žalobca, ktorý ho považoval za podhodnotený.

5. Žalobca predložil súdu znalecký posudok Ing. M. H. č. XXX/XXXX. V ňom tento znalec dospel k záveru, že výška nájomného za užívanie nehnuteľnosti za sporné obdobie od 01.07.2011 do 30.06.2014 predstavuje sumu 6.777 eur.

6. Vzhľadom na existujúce pochybnosti o správnosti súkromného znaleckého posudku predloženého žalobcom bol do konania na vyriešenie tejto otázky pribratý znalecký ústav, a to Technická univerzita v Košiciach - Stavebná fakulta. Znalecký ústav dospel k záveru, že z predložených znaleckých posudkov je najsprávnejší znalecký posudok Ing. M. H., pričom znalecký ústav dospel k záveru, že výška bežného nájomného predstavuje spolu sumu 6.448,60 eur, po zaokrúhlení sumu 6.400 eur. Nakoľko žalobca požadoval iba zaplatenie sumy 4.500 eur súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel.

7. Čo sa týka splatnosti bezdôvodného obohatenia, táto nie je zákonom upravená. Vychádza sa teda z ust. § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalovaný bol na plnenie vyzvaný výzvou zo dňa 02.07.2014, na ktorú reagoval dňa 04.07.2014. Za takejto situácie bolo návrhu žalobcu vyhovené a priznané úroky z omeškania odo dňa 12.07.2014. Úroky ale boli priznané nie v požadovanej výške, ale vo výške 5,05 % ročne.

8. O trovách konania sa rozhodlo v súlade s ust. § 251, § 255 ods. 1, § 260 a § 262 ods. 1 C.s.p.

9. Proti tomuto rozsudku v spojení s opravným uznesením podali odvolania obe strany sporu.

10. Žalobca navrhol rozsudok v spojení s opravným uznesením zmeniť tak, aby žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.500 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,15 % ročne od 12.07.2014 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň požadoval, aby žalovaný bol zaviazaný povinnosťou zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, znalcovi Ing. S. A. náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času v rozsahu 100 % a znaleckému ústavu znalečné v rozsahu 100 %. Ako dôvod uviedol, že podľa prechodného ustanovenia § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 01.02.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013. Vychádzajúc zo skutočnosti, že nájomný vzťah medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalovaným skončil platne ku dňu 31.12.2009 a právna predchodkyňa žalobcu, resp. neskôr ani žalobca so žalovaným nemali zmluvne dohodnuté žiadne iné právo na užívanie pozemku, je zrejmé, že počnúc dňom 01.01.2010 užíval žalovaný pozemok bez právneho titulu, čím sa na úkor právnej predchodkyne žalobcu, resp. neskôr na úkor žalobcu bezdôvodne obohacoval. Dňom 01.01.2010 vznikol medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalovaným záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia,

ktorá skutočnosť odôvodňuje aplikovať v predmetnej veci právne normy účinné pred 01.02.2013. V zmysle právnej úpravy účinnej do 31.01.2013 bola výška úrokov z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak si žalobca v konaní uplatňoval svoj nárok v rozsahu úrokov z omeškania v súlade s nariadením v správnej úrokovej sadzbe 8,15 % ročne, je potrebné prijať záver, že žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu a to nielen v rozsahu istiny 4.500 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ale aj v rozsahu príslušenstva vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.500 eur. Za takejto situácie neprichádzalo do úvahy akékoľvek krátenie náhrady trov konania, na ktoré má žalobca nárok, resp. ukladanie povinností žalobcovi nahradiť výdavky znalcovi a znalečné znaleckému ústavu .

11. Žalovaný požadoval rozsudok v spojení s opravným uznesením zmeniť tak, aby žaloba žalobcu bola v celom rozsahu zamietnutá. Odvolaním bol napadnutý i výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalovaný zdôraznil, že vzniesť, či uplatniť námietku premlčania v sporovom konaní je právom sporovej strany, ktoré ak riadne v rámci procesnej obrany v spore strana využije, musí na ňu súd prihliadať. Ochrana práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Súd prvej inštancie viditeľne a iste prekvapivo uprednostil spôsob argumentácie sa zachytiť akejsi formálnosti pred zákonnosťou a spravodlivosťou. V súdnom sporovom konaní bola preukázateľne riadne a dôvodne vznesená námietka premlčania žalobou uplatneného nároku. Vznesením námietky premlčania ide o zákonom predpokladanú a o plne legitímnu obranu žalovanej strany v spore, keď si žalobca neuplatní svoj nárok včas. Medzitýmny rozsudkom súd rozhoduje o základe sporovej veci. Základom sporovej veci je posúdenie všetkých otázok, ktoré vyplývajú z uplatneného nároku s výnimkou posúdenia otázky, ktorá sa týka len výšky nároku. Prakticky pri prvom úkone vo vzťahu k žalobe žalovaný v súdnom sporovom konaní vzniesol námietku premlčania, a preto bolo povinnosťou súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o výške nároku správne sa s touto otázkou vyvíriať. Práve súd prvej inštancie po dovolaní sa premlčania vznesením námietky premlčania posúdil právne nesprávne v rozsudku zo dňa 19.02.2015 začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, keď uviedol, že táto začína plynúť najskôr dňom právoplatnosti medzitýmneho rozsudku. Odvolací súd v závere potvrdzujúceho rozsudku poukázal na nesprávny záver o začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby najskôr dňom právoplatnosti medzitýmneho rozsudku a správne jasne uviedol, že deň právoplatnosti medzitýmneho rozsudku pre začiatok behu subjektívnej premlčacej doby vplyv nemá. Námietka premlčania nebola vznesená až po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku, ale pred jeho vyhlásením ústne v prednese na prvom pojednávaní, či písomne ešte skôr, a to v prvých písomných vyjadreniach k žalobe z roku 2014. Právoplatnosť medzitýmneho rozsudku znamená jeho nezmeniteľnosť a záväznosť. Medzitýmny rozsudok sa vyznačuje formálnou a materiálnou stránkou právoplatnosti, ktorá má záväzné účinky vo vzťahu k hmotnému právu. V prípade medzitýmneho rozsudku však súd rozhoduje len o základe alebo o dôvode žalobou uplatneného nároku, a to vtedy, ak dospel k záveru, že je základ nielen úplne, ale aj len čiastočne opodstatnený. Základom nie je výška nároku. Je potrebné dodať, že existenciu nároku žalobcu, či jeho právnej predchodkyne žalovaný v zásade nespochybňoval, prioritne konzistentne spochybňoval v spore právny dôvod (titul) a oneskorenosť jeho uplatnenia v súdnom sporovom konaní žalobou z roku 2014. Vznesením námietky premlčania pri písomnom vyjadrení k žalobe pred piatimi rokmi došlo k situácii, že súd už nemôže uplatnené právo v súdnom konaní priznať. Právo, či nárok žalobcu sa stal naturálnou obligáciou, ktorú žalobca nemôže úspešne v súdnom spore na základe zákonného rozsudku súdu vymôcť od žalovaného. Námietka premlčania má v civilnom sporovom konaní hmotnoprávny charakter. Vznesením námietky premlčania bol zákonom predpokladaným spôsobom spôsobený raz a navždy zánik nároku vo vzťahu k jeho vymáhateľnosti súdom a to bez ohľadu na spôsob konania, či rozhodnutia súdu odvolacieho a súdu prvej inštancie. Nesprávnosť právneho posúdenia veci vo vzťahu k právnemu vplyvu vznesenej námietky premlčania vyplýva aj z právoplatného rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.05.2019 sp. zn. 6Co 32/2019, podobne tak z právoplatného rozsudku Okresného súdu Prešov vydaného vo veci 12C 230/2011 spolu s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co 37/2012, kde v oboch bola jednoznačne vyriešená právna otázka vzniku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu.

12. Nájomná zmluva („dohodnuté iné právo“), ktorá bola bezprostredne po čase účinnosti zákona jednostranne vypovedaná právnu predchodkyňou žalobcu, či opakujúce sa žaloby voči žalovanému v počte 9 o vydanie bezdôvodného obohatenia, logicky nemôžu byť vnímané ako dobromyseľné a smerujúce k usporiadaniu právneho vzťahu k pozemku zmluvnými, či dotknutými stranami. V súlade so zákonom č. 66/2009 Z.z., žalovaný preukázateľne inicioval konanie smerujúce k vyriešeniu tejto veci zákonom predpokladaným spôsobom. Iniciatívne žalobcovi opakovane navrhoval rôzne spôsoby

riešenia veci, aj náhradným pozemkom v obci, ktoré v podmienkach obce boli a sú reálne. Na rozdiel od žalobcu, vrátane ďalších troch vlastníkov nehnuteľností obdarovaných pani Talarovičovou, žalovaný sa s inými vlastníkmi nehnuteľností, na ktorých je športový areál postavený, preukázateľne dohodol bez potreby súdneho rozhodnutia.

13. Žalovaný rešpektuje povinnosť strany v sporovom konaní nahradiť trovy konania podľa zásady úspechu vo veci, no taktiež je mu známe, že výnimočne súd nemusí úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania, resp. neuložiť povinnosť neúspešnému účastníkovi nahradiť trovy konania úspešnému účastníkovi. Zákonodarcu aj do novej právnej úpravy prijal ust. § 257 C.s.p. práve z dôvodu, aby stanovil všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania.

14. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že len odvolanie žalobcu je opodstatnené.

15. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného smerujúce proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, toto smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, a preto ho bolo potrebné v súlade s ust. § 386 písm. c) C.s.p. odmietnuť. Možnosť podania odvolania nie je prípustná proti každému rozhodnutiu, ktorým sa rozhodlo o návrhu na prerušenie konania. V zmysle ust. § 357 písm. n) C.s.p. je takáto možnosť daná iba vtedy, ak sa rozhodlo o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164. Z výslovného znenia tohto ustanovenia teda vyplýva, že musí ísť o rozhodnutie o prerušení konania a nie o rozhodnutie, ktorým sa zamieťa návrh na prerušenie konania.

16. Pokiaľ ide o základ nároku, o tomto sa právoplatne rozhodlo rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 19.02.2015 č.k. 9C 195/2014- 52 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.10.2015 č.k. 7Co 174/2015 - 96. Týmito rozhodnutiami bolo vyslovené, že právo žalobcu na náhradu za neoprávnené užívanie nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. F., zapísanej na LV č. XXX ako parcela č. XXX/X - ostatné plochy o výmere 1000 m² žalovaným je dané.

17. Možnosť rozhodnutia veci medzitimným rozsudkom vyplývala z v tom čase účinného ust. § 152 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednáwanej veci. Ak je to však účelné, môže súd rozsudkom rozhodnúť najskôr len o jej časti alebo len o jej základe.

18. Vychádzajúc z uvedeného ustanovenia, medzitimným rozsudkom sa rozhodovalo o tom, či je základ nároku daný dôvodný, resp. opodstatnený. Základom predmetu konania boli všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku s výnimkou samotnej výšky nároku. Následne po právoplatnosti medzitimného rozsudku súd konečným rozsudkom rozhodoval už len o výške uplatneného nároku, pričom v tomto konaní nemohol posudzovať otázky, ktoré sa týkali samotného základu nároku z dôvodu prekážky res iudicatae. Medzitimným rozsudkom sa teda rozhodovalo o právnom základe veci, ktorým sa autoritatívne vyjadrovalo k otázke, či žalobca má na požadované plnenie právo a v akom rozsahu. Právnym základom nároku je pritom treba rozumieť všetko ostatné, čo sa nedá podriaďiť pod pojem výška uplatneného nároku, ako napr. i otázka spoluzavinenia žalobcu uplatňujúceho nárok na náhradu škody, otázka premlčania alebo zánik práva.

19. Čo sa týka námietky premlčania vnesenej žalovaným v prednese na prvom pojednávaní a v prvých písomných vyjadreniach k žalobe z roku 2014, táto sa nevzťahovala na bezdôvodné obohatenie. Žalovaný či už vo vyjadrení zo dňa 30.07.2014 (č.l. 9 spisu) alebo vo vyjadrení zo dňa 08.10.2014 (č.l. 22 a 23 spisu) jednoznačne poukázal na to, že na užívanie nehnuteľností má riadny zákonom daný právny titul a to vecné bremeno, ktoré bolo zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z. V týchto podaniach žalovaný uviedol, že ak si žalobca uplatňuje nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, ide o nedôvodný nárok s poukazom na zákon č. 66/2009 Z.z. účinný od 01.03.2009. Ak si ale uplatňuje odplatu za zákonom zriadené vecné bremeno, ide o oneskorene uplatnený nárok a z dôvodu právnej istoty žalovaný vzniesol námietku premlčania. Nárok si totiž vlastníci nehnuteľností prvýkrát mohli podľa Občianskeho zákonníka uplatniť už dňa 01.03.2009 a to dňom účinnosti danej právnej normy. Pri majetkovom práve sa premlčí nárok po márnom uplynutí všeobecnej trojročnej lehoty, teda v danom prípade sa tak stalo ku dňu 02.03.2012. Na tomto svojom stanovisku žalovaný resp. jeho právny zástupca zotrval i na

pojednávani konanom dňa 19.02.2015. Na tomto pojednávaní bolo zároveň zdôraznené, že žalovaný neužíva športový areál bez právneho dôvodu, ale má zákonom zriadené vecné bremeno, za ktoré žalobcovi patrí právo na odplatu, ktorú si ale musel uplatniť riadne a včas. Keďže tak neurobil, bola zo strany žalovaného vznesená námietka premlčania. Vznesená námietka premlčania sa tak vzťahovala na odplatu za zákonom zriadené vecné bremeno podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka upravujúceho všeobecnú premlčaciu dobu a nie na premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia upraveného v ust. § 107 Občianskeho zákonníka.

20. S prihladnutím na vyššie uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcom z ust. § 387 C.s.p. rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 4.500 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku ako vecne správny potvrdil.

21. Zároveň zmenil rozsudok v spojení s opravným uznesením (§ 388 C.s.p.) v časti týkajúcej sa úrokov z omeškania tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.500 eur od 12.07.2014 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

22. Pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania sa opomenulo zohľadniť ust. § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., podľa ktorého ak záväzkový vzťah vznikol pred 01. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

23. V zmysle ust. § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

24. V prejednávanej veci záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol pred 01. februárom 2013, a preto pri určení výšky úrokov z omeškania bolo potrebné vychádzať z ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.01.2013, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V čase splatnosti pohľadávky žalobcu podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka, v júli v roku 2014 základná úroková sadzba ECB predstavovala 0,15 %. Výška úrokov z omeškania mala teda správne predstavovať 8,15 %.

25. S prihladnutím na uvedené, žalobca v konaní mal vo veci plný úspech, nielen vo vzťahu k istine 4.500 eur, ale aj vo vzťahu k ním žiadaným úrokom z omeškania.

26. V dôsledku čiastočnej zmeny rozhodnutia bolo potrebné v súlade s ust. § 396 ods. 2 C.s.p. rozhodnúť nielen o trovách odvolacieho konania, ale aj o náhrade trov konania na súde prvej inštancie. Vo veci mal plný úspech žalobca, a preto tejto strane sporu vzniklo právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 % v súlade s ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie. Čo sa týka možnosti aplikácie ust. § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o trovách na prejednávanej veci, dôvody uvádzané žalovaným nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa umožňujúcimi výnimočné nepriznanie náhrady trov konania v plnom rozsahu úspešnému žalobcovi.

27. Čo sa týka náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času znalca Ing. S. A. a znalečného znaleckého ústavu Technická univerzita v Košiciach, na ich náhradu v súlade s ust. § 260 C.s.p. bol zaviazaný v spore neúspešný žalovaný.

28. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).